

РЕШЕНИЕ

№ 5584

гр. София, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110132429 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу Л. Л. К., Л. В. Н., М. В. М. и В. В. Б..

Ищецът твърди, че ответниците са клиенти /потребители/ на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****. Посочва, че за периода м.05.2019г.-м.04.2021г. е доставена топлинна енергия от дружеството и е предоставена услугата дялово разпределение, но не са заплатили тяхната цена. Твърди, че с оглед неплащането на задължението на падежа, ответниците са изпаднали в забава и дължат и законната лихва върху главниците.

Съобразно изложеното, моли да се постанови решение, с което ответниците да бъдат осъдени да заплатят разделно на ищеца при дялове по 2/6 части за Л. К. и Л. Н. и по 1/6 част за М. М. и В. Б. следните суми: **1473,40лв.**, представляваща главница за доставена топлинна енергия за периода м.05.2019г.-м.04.2021г., ведно със законната лихва; **180,87лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019г.-20.05.2022г.; **60,76лв.**, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.05.2019г.-м.04.2021г., ведно със законната лихва, и **11,40лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2019г.-20.05.2022г.

Ответниците не са подали отговор на исковата молба. Процесуалният представител на трима от тях – М. М., Л. К. и В. Б. (адв. С. няма упълномощаване за отв. Л. Н.) в проведеното открито съдебно заседание оспорва исковите претенции, като счита, че на ответниците им липсва пасивна материалноправна легитимация да отговарят по предявените искове, тъй като за процесния период не са били собственици на имота. В депозираните писмени бележки излага допълнителни съображения за неоснователност.

Третото лице – помагач – /фирма/ изразява становище за основателност на исковете.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и

титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

По делото е представен нотариален акт за дарение на недвижим имот от 08.07.1992г., съгласно който на Д. Б. В. му е дарен процесният недвижим имот. На 19.06.2015г. Д. В. е починал, като е оставил за свои законни наследници ответниците Л. К. и Л. Н., както и Т. М., която е починала на 21.10.2021г. и е оставила за свои законни наследници ответниците М. М. и В. Б.. Представено е саморъчно завещание от 06.01.2015г., с което Д. В. завещава процесния имот на Н. Ж. А., като на 16.08.2016г. на последния е издаден констативен нотариален акт за собственост № 48, том 11, дело № 248/2016г., с който на основание приложени към молбата му писмени доказателства (включително завещанието) е признат за собственик на основание чл. 587, ал. 1 ГПК на имота. От Л. Н. и Т. М. е предявен иск срещу Н. А., с който е поискано прогласяване на завещанието за нищожно и отмяна на основание чл. 537, ал. 2 ГПК на съставения констативен нот. акт. С Решение № 3660/20.05.2019г., постановено по гр. д. № 3460/2017г. по описа на СГС, I-14 състав, е прогласена нищожността на завещанието от 06.01.2015г. и на основание чл. 537, ал. 2 ГПК е отменен констативният нотариален акт. Решението е влязло в сила на 29.10.2020г., видно от извършеното върху него удостоверяване /л. 36/.

Съгласно задължителните разяснения, дадени в ТР № 11/21.03.2023г. по тълк. дело № 11/2012г., ОСГК на ВКС, като резултат на специално уредено от закона производство за проверка и признаване съществуването на правото на собственост, констативният нотариален акт по чл. 587 ГПК /както и нотариалният акт за сделка/ притежава обвързваща доказателствена сила за третите лица и за съда, като ги задължава да приемат, че посоченото в акта лице е собственик на имота. В това се изразява легитимиращото действие на нотариалния акт за принадлежността на правото на собственост. Правният извод на нотариуса за съществуването на това право се счита за верен до доказване на противното с влязло в сила решение. Съгласно чл. 537, ал. 2, пр. 3 ГПК нотариалният акт се отменя когато бъде уважена претенция на трето лице срещу титуляра на акта, т.е. когато по исков път бъде доказана неверността на извършеното удостоверяване на правото на собственост. За да отпадне легитимиращото действие на акта е необходимо да се докаже, че титулярът не е бил или е престанал да бъде собственик. До този момент, същият се ползва с обвързващо и легитимиращо действие спрямо принадлежността на правото на собственост.

В аспекта на изложеното се налага изводът, че до отмяната на основание чл. 537, ал. 2 ГПК на констативния нотариален акт, издаден в полза на Н. А., извършено с влязлото в сила на 29.10.2020г. съдебно решение на СГС, същият се ползва с обвързващо и легитимиращо спрямо третите лица и съда действие и именно соченият в него за собственик следва да се счита за такъв. Ето защо, съдът приема, че в периода 16.08.2016г. (датата на съставяне на

констативния нот. акт – л. 15-16 от делото) до 29.10.2020г. (датата на влизане в сила на съдебното решение – л. 34-36 от делото), лицето Д. В. се легитимира като собственик на процесния имот в отношенията с трети лица. От това следва, че през този период именно той се е намирал в облигационно правоотношение с ищцовото дружество по договор за доставка на топлинна енергия и следва да отговаря за задълженията за потребена такава.

По изложените съображения, за част от процесния период – 01.05.2019г.-29.10.2020г., ответниците в производството не са се намирали в облигационно правоотношение с ищцовото дружество и не следва да отговарят за натрупаните задължения. За останалата част от процесния период – 30.10.2020г.-30.04.2021г., констативният нот. акт е бил отменен с влязло в сила съдебно решение, неговото легитимиращо и обвързващо действие е отпаднало и именно ответниците в качеството им на законни наследници на Д. В. и собственици на имота по наследствено правоприемство се явяват клиенти на топлинна енергия. Обстоятелството кога са въведени реално във владение в имота е ирелевантно за облигационната връзка, като по делото няма доказателства това да е станало на 14.07.2021г., както твърдят. Но дори твърдението им да е вярно, в отношенията с ищцовото дружество именно те отговарят като собственици за потребената топлоенергия след 29.10.2020г., а евентуалното фактическо ползване от трето лице поражда за тях регресни права.

От заключението по допуснатата, изслушана и приета по делото съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена, се установява, че през процесния период в имота е имало 4бр. отоплителни тела с поставени ИРРО с радиоотчет, щранг лира в банята и 1бр. водомер за топла вода. Вещото лице разяснява, че е имало реален нулев отчет на разпределителите, като е начислявана топлинна енергия от щранг – лирата, която по същността си представлява отоплително тяло. Същата е изчислявана по т.6.5 от приложението към Наредба № Е-РД-04-1. Тъй като не е бил осигурен достъп за реално отчитане на водомера за топла вода, което се установява и от представените протоколи /л. 131-132/, топлата вода е начислявана на база 1 брой потребител по 140л на денонощие съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № Е-РД-04-1. Начислявана е и топлинна енергия, отдадена за сградната инсталация, по формулата на т. 6.1.1. от приложението към Наредба № Е-РД-04-1. При съобразяване на всички тези обстоятелства, които съдът намира за правилни, експертът е дал заключение, че топлинната енергия за отопление, БГВ и сградна инсталация за имота за целия процесен период възлиза на стойност от 1473,37лв. Както се посочи по-горе обаче, ответниците следва да отговарят само за консумацията за периода 30.10.2020г.-30.04.2021г., която съгласно заключението по СТЕ възлиза на 493,26лв. Именно за тази сума за топлинна енергия отговарят ответниците при дялове по 2/6 (1/3) част за Л. К. и Л. Н. и по 1/6 част за М. М. и В. Б. съобразно квотите им в съсобствеността на имота. Или иначе казано, първите двама отговарят за по 164,42лв., а вторите двама за по 82,21лв. До тези размери искове спрямо ответниците за главници за топлинна енергия се явяват доказани.

Ответниците, чиято е доказателствената тежест, не твърдят и доказват да са погасили дължимите от тях суми на падежа, поради което същите са изпаднали в забава и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължат законна лихва за тях. В ОУ е посочен моментът на настъпване на изискуемостта /чл. 33, ал. 1/ и от деня, следващ деня на падежа, се дължи мораторна лихва. На основание чл. 162 ГПК съдът, с помощта на интернет калкулатор, намира, че мораторната лихва върху общата дължим от тях главница в размер на 493,26лв. възлиза на сумата от 60,55лв. за периода от падежа на всяко задължение, първият от които е 15.12.2020г., до 20.05.2022г. Според дяловете на ответниците, Л. К. и Л. Н. отговарят за по 20,18лв., а ответниците М. М. и В. Б. за по 10,09лв. До тези размери искове за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия се явяват доказани.

По отношение иска за заплащане на услугата дялово разпределение:

Съгласно задължителните за страните общи условия към договора за продажба на топлинна енергия, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС. **Клиентите заплащат на продавача (тоест на топлофикационното дружество)**

стойността на услугата “дялово разпределение”, извършвана от избрания от тях търговец.

По делото са представени протокол от проведено ОС на етажните собственици, на което е взето решение за сключване на договор за извършване на услугата дялово разпределение с третото лице - помагач. Представен е и договор за извършване на услугата. Видно от представените отчети, съобщения и от експертното заключение по СТЕ, това дружество е продължило да извършва услугата и към процесния период. Ето защо, ответникът дължи на продавача - ищцовото дружество (съгласно изричната клауза от общите условия) и цената на тази услуга. От събраните писмени доказателства се установява, че нейният размер за процесния период 01.05.2019г.-30.04.2021г. възлиза на претендираната сума от 60,76лв. Както се посочи по-горе обаче, ответниците носят отговорност само за част от процесния период, а именно 30.10.2020г.-30.04.2021г., като за този период стойността на услугата възлиза на 15,18лв. Същата се дължи според дяловете на ответниците, а именно Л. К. и Л. Н. отговарят за по 5,06лв., а ответниците М. М. и В. Б. за по 2,53лв.

Тъй като ответниците не твърдят и доказват да са платил и тези задължения на падежа, то на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД дължат и за тях лихва за забава, чийто размер върху сумата от 15,18лв. възлиза на 2,20лв. за периода от падежа на всяко задължение, първият от които е 15.12.2020г., до 20.05.2022г., изчислен на основание чл. 162 ГПК. Тази сума също се дължи според дяловете на ответниците, а именно Л. К. и Л. Н. отговарят за по 0,73лв., а ответниците М. М. и В. Б. за по 0,37лв.

По делото са представени фискални бонове от дати 29.03.2023г. и 30.03.2023г. /л. 142-144/, с които ответниците Л. К., В. Б. и Л. Н. са заплати изцяло изначално претендираните от тях суми, като процесуалният представител на ищцовото дружество в проведеното на 30.03.2023г. признава плащанията. Тези плащания са извършени в хода на процеса и като факти, настъпили по време на процеса, следва да бъдат съобразени съгласно чл. 235, ал. 3 ГПК. С тях са погасени изцяло задълженията на тримата ответници, поради което спрямо тях исковете подлежат изцяло на отхвърляне.

Четвъртият ответник – М. М. не ангажира доказателства за плащане, поради което предявените спрямо него искове следва да бъдат частично уважени съобразно изложените по-горе съображения, както следва: 82,21лв. – главница за топлинна енергия за периода 30.10.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане; 10,09лв. – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от падежа на всяко задължение, първият от които е 15.12.2020г., до 20.05.2022г.; 2,53лв. – главница за услугата дялово разпределение за периода 30.10.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане; и 0,37лв. – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 15.12.2020г.-20.05.2022г., като за разликата над тези размери до пълните предявени исковете подлежат на отхвърляне като неоснователни.

Останалите възражения и доводи на страните, изложени за пръв път в откритото съдебно заседание и в писмените бележки, не следва да бъдат обсъждани, тъй като се явяват преклудирани.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на разноски имат и двете страни, като ответниците следва да отговарят само за частта от разноските, за които исковете спрямо тях се явяват основателни или биха се явили основателни, ако не бе извършено плащане в хода на процеса. Този размер на исковете възлиза на 571,19лв. от общ размер на исковете от 1726,43лв. или 33% от разноските.

Ищецът е доказал разноски в размер на 111,37лв. за държавна такса, 250лв. депозит за експертиза и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100лв. Общият размер на разноските възлиза на 461,37лв., от които ответниците следва да отговарят за 33% от тях или за сумата от 152,25лв., които се

разпределят по 50,75лв. за Л. К. и Л. Н. и по 25,37лв. за М. М. и В. Б.. Видно от представените фискални бонове обаче /л. 143-145/, ответниците Л. К., Л. Н. и В. Б. са заплатили и съдебни разноски в полза на ищцовото дружество, които дори са в по-голям размер, поради което не следва да бъдат осъждани за заплащане на каквито и да било разноски в настоящия процес. Единствено ответникът М. М. следва да бъде осъден за разноски в размер от 25,37лв.

Ответниците не са доказали извършването на разноски в процеса, а единствено се претендира адв. възнаграждение от процесуалния им представител по чл. 38, ал. 1, т. 2 и 3 ЗАдв., но по делото няма представени договори за правна защита, сключени между ответниците и процесуалния им представител. Следва да се посочи, че упълномощаванато и договорът за правна защита представляват две отделни и различни сделки, като първата има едностранен характер и е необходимо само изявление на упълномощителя, а втората представлява двустранна сделка, по която е необходимо съвпадение на две насрещни волеизявления. По делото липсват доказателства за сключване на подобни двустранни сделки.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **срещу** Л. Л. К., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: **491,13лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. за имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, **60,29лв.** – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019г.-20.05.2022г.; **20,25лв.** – цена на услугата дялово разпределение за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. и **3,80лв.** – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2019г.-20.05.2022г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **срещу** Л. В. Н., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: **491,13лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. за имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, **60,29лв.** – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019г.-20.05.2022г.; **20,25лв.** – цена на услугата дялово разпределение за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. и **3,80лв.** – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2019г.-20.05.2022г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **срещу** В. В. Б., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на следните суми: **245,57лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. за имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, **30,15лв.** – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019г.-20.05.2022г.; **10,13лв.** – цена на услугата дялово разпределение за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. и **1,90лв.** – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2019г.-20.05.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД М. В. М., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, с адрес: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, следните суми: **82,21лв.** – цена на доставена топлинна енергия за периода 30.10.2020г.-30.04.2021г. за имот, находящ се в /населено място/, аб. № *****, ведно със законната лихва от 16.06.2022г. до окончателното плащане; **10,09лв.** – мораторна лихва

върху главницата за топлинна енергия за периода от падежа на всяко задължение, първият от които е 15.12.2020г., до 20.05.2022г.; **2,53лв.** – цена на услугата дялово разпределение за периода 30.10.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от 16.06.2022г. до окончателното плащане, и **0,37лв.** – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от падежа на всяко задължение, първият от които е 15.12.2020г., до 20.05.2022г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **25,37лв.** – разноси по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за топлинна енергия за **разликата над уважения размер от 82,21лв. до пълния предявен от 245,57лв. и за периода 01.05.2019г.-29.10.2020г.,** иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за **разликата над уважения размер от 10,09лв. до пълния предявен от 30,15лв. и за периода 15.09.2019г.-14.12.2020г.,** иска за главница за дялово разпределение за **разликата над уважения размер от 2,53лв. до пълния предявен от 10,13лв. и за периода 01.05.2019г.-29.10.2020г.** и иска за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за **разликата над уважения размер от 0,37лв. до пълния предявен от 1,90лв. и за периода 01.07.2019г.-14.12.2020г.**

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца - /фирма/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____